

אמונה	יום המפורים	עתיך	קעט
קבע מי שיגיע ראשון.	הגורל, הרי כולם שוים, ולכן אומר הממונה לכולם הצביעו.	ועד"ז ביווה"כ, נמשך כפירה ע"י שמעוררים עולם הגורל בנתינת הגורל על שני השעים, שבזה נמשך בחיי הגורל שהוא למעלה מזכות וחוכבה וזכרים ישראל לכפירה. ונתברר בזה מה שאומרים ביווה"כ "אנו נחלץ ואתת גורלנו", ולכן אהב את יעקב ואת עשו שנאתי, כי בן הוא על פי הגורל ואין טעם ברצון.	אר כאשר שני הכהנים הגיעו בשווה הרי א"א ששניים מהם זוכים בשווה, כי א"א ששניים יהיו במדרגינה שווה, כי יעקב חבל נחלתו, וכל ישראל אחוזים בחבל כל אחד לפי מקומו, ולא נמצא בכיראה שני דברים דומים לגמרי, ולכן כל אחד יש לו מדרישה בפ"ע, וא"כ, כאשר הגיעו ב' הכהנים בשווה, מאחר שא"א ששניים מהם זכו בשווה, בהכרח שביהם זה אין ההנחה ע"פ הזכות, אלא שעת רצון היא, וההנחה היא ע"פ הגורל שהוא למעלה מהזכות. ולכן כוללים את כל הכהנים בגורל, לאחר מכן שההנחה ע"פ
פרשת צו תש"ס			

כפרתם של ישראל נמשכת מבהיה זו שאין טעם ברצון

רՃחים, כי אין טעם בראצון ואין הדבר תלוי בזכות וחובה. וזה נקודת יום הcpfורים שהיא בח' הכתיר כמ'ש המאו רושם שהכהן אומר ^{טנין} כתה"ר בגימ' כתה"ר, ואומרים ביהו"כ קדושת כתהר"י בכל התפלות. וזה בח' הגורל של העיר לה' שאין לגורל טעם עפ' שכל אלא שך עלה הגורל עליו. והה' כפרתם של ישראל נמשכת מבח' זו שאין טעם בראצון.

שקלם לבל ערך רוויי רוי לבל העם בשגנה - ביו"כ נתגלה בחו"ל הפנימיות בחו"ל רוצה

אני של כל יהודי

חדרה. ויש לבאר לזאת, כי מה שמצוות תורה
אלקות ארבעים הוא משומן דיצירת העולמות
הוא ע"י שם הוי"ה, אשר במלויו אותיותיו
וועוד-ה"י-וועוד-ה"י אשר י"י אותיות. וזהו בח"י
דרשה י"י שהוא י"ל ד', והעולם הוא רשותו של
יחידתו של עולם. וועדי ד' המילואים [המכונים
בגדי ד' העולמות], הרי זה י"ג פעמים וועוד שהוא
מספר ארבעים (כנן מבואר בזוהר"ק). וועדי אדם
עובד עבריה ח"ז, הרי פגם ארבעים מדרגות
ההלו, וועדי ציריך מליקות ארבעים לתקן אשר
פנום בארבעים בוחות אלו.

ברם, לאמינו של דבר לא הגיע פגמו בכל
הארבעים, כי נקודה אחת שהייתה הקרצה does not reach all 40 levels

בسطה"ק מבואר שהעולם מורכב מארבע
יסודות שהם אש רוח מים עפר, והם
כנגדי ארבע אורות של השם הו"ה. והנה
הראש לד' היסודות הוא יסוד האש שהוא
המכוון נגד האות יו"ד ממש הו"ה והוא בחי"
הראשית שם שורש נשמות ישראל אשר
ישראל על במחשבה תחילתה, ובאות יו"ד נכלל
קווצו של יו"ד שהוא חי' רצון העליון אשר אין
פומת מושך ים ומושת שופעים י"ג מגדות של

מצינו בעבודת הקרבנות שוריקת הדם היא עיקר הכהפהה. והנה בעבודת יה"כ מצינו
שינוי בענין זריקת הדם מכשאар קרבנות, כי
בכל הקרבנות זורקים הדם או נותנים אותו על
המזבח [וכן אנו אומרים: אשר יגיע דם על קיר
מזבחך]. אבל בעבודת יה"כ שמיכנים את הדם
לפניהם ולפניהם להזות, אז אין זורקין על הכהبورת
משם, כי אם מנגד לכפורות, ואין הדם נוגע בו
אלא נופל על הרצפה (כדא"י בגמ' וברמב"ב).
ויל' הבהיר בזה, בהקדם מה שאמרו (מקות כב):

אמר רבא כמה טפשא שאר אישי קיימי
מקימי ספר תורה ולא קיימי מקמי גברא רבבה,
רבאייל רם"מ רחיב ארבעים ואותו רבנן בקרו

זורש ובשורש
ריצה היום לא
מה שני אלו
זויות קובעים.
צביעו שהיומ
פרשת פרה

לכפורה

וות', י'ש הנהגה
הגה של מעלה
צ' של רחמים,
זינר הגון וAINER
וז אף אם איןם
זו זכו ישראל
לימד הקב"ה
ו, ב' חז"א

פלחו أنا חטא
אוריה תמורה מה
אםنم הוא ע"ד
ד עצמו מלילך
הבן בקול אביו
אבית על עברו
ו מהר להציג
חטא העם הזה
עליהם שוכרים
נדרץ למהר
זכות עליהם.

ת כל הכהנים
גינו בשואה. כי
זמן הוא שזכה
בתברך שהזכות

לעומת נקרה זו סגי ב-
 ממש, כי בבחוי' זו לא

וּבְתוֹדוֹתָנוּ שֶׁ רַבִּינוּ
צְרִיכִים כָל
נִכְדָ וַיֵּרֶא צְדִיק שֶׁ
וְכִמּו שְׁנַשְׁתַעֲבְדוּ יְשָׁרָם
לְקַבְלַת הַתּוֹרָה. וְכִן
הָעוּלָה הַיְסָרוּם שִׁיאָז
הַמְשֻנָה וְהַגְמָרָה. עַכְן
הַנוּרָאות שַׁעֲבָרוּ עַל זֶ
לְגַאֲוָלה הַקְרֹובָה בָבָיָה
וְאַבְיהָוָה שַׁלְכָךְ נַסְפָ
לְיוֹהָבָכְיָה כִּי מָה שַׂוְכוֹ
מִסְרַת נַפְשׁוֹ שֶׁל נַדְבָ

זידבר ה' אל משה :
בקרבתם לפני
בכל עת אל הקודש
ואביהו מסרו נפשן
וזו"ש "בקרבתם" מל'
למלחמה עברור זה אין
הזמן. ובשפת אמרת זו
ישבאל לעבדות יונה
הפרשה ביריה"כ [כנ]
עכ"ל.

ולבדар יותר – כי
השicityת לעוז
טעם טעם מיתה ו'
היוובל והחירותה שה
הגאולה וקריאת דרום
איש אל אחזתו. וביו
וכדאי' בזווה'ק ששו
יופיע בעולם אור ז
אשר לעת עתה עדין
בזמן שהיה היובל
בשלמותו שחררי לא
אמת תכוון לעדר. ובע

עתיד

יום הלייטורדים

אמונה

כט

ארבעים, כי לפי פשוטו פגם האדם בארבעים
החלקים של אותיות שם הו"ה. אבל החכמים
שנהם לבן של ישראל ועיניהם צופיות בעמקי
הלבבות, דרשו והעלו שלא מיתו של דבר אין
כאן אלא מספר ל"ט של מלכות, כי בחלק המ'
מעולם לא הגיעו הפגם.

וע"כ אמרו בגמ': כמה טפשא' וגוי', כי כתוב הרחיד"א שמי שסוכר שאין בתורה אלא פשוט, הרי הוא ונפ"ש שהם אותיות פש"ט. וע"כ הני אינשי טפשאי, שהם סוברים רק כי הפשט שכותב התורה להלכות ארבעים, ולא אזולי בתור דברי חכמים לעומק הדבר ובצרי חדרא, וע"כ לא קיימי מוקמי גברא רבה.

זהה עניין אבות מלאכות ארבעים חסר אחת, כי מלאכות אלו הם המלאכות שנתקל ביהם אדם הראשון בסיבת חטאו שיצטרך לעזוק במלאות הללו. ועיי החטא הרוי פוגם האדם בארכאים הבחינות, ועיי' נתקל בארכאים מלאכות. אבל היה שסבירי האחרונה לא מגיע הדבר, נמצא שהם ארבעים חסר אחת.

והנה המקדש הוא בצורת קומת אדים של רמ"ח
אבירים. וכן כל אדם מישראל הוא מקדש,
כמ"ש "היכל ה' המה", וכמ"ש "זענו ל' מקדש
ושכנתו בתוכם", ואחוז"ל בתוך כל א' וא'. וליבו
של אדם הוא ברוגמת היכל (כדיותה בואה'). ואם
מכניס בלבו מחשבות לא טובות, הרי הוא
כמעמיד צלם בהיכל (עיין נפש החיים פרק א'). וע"י
שאדם מביא קרבן ומזים הדם על המזבח,
מתכפר בזה חטאו ואת אשר פגם בלבו שהוא
מקום העבודה, כי אחוז"ל "ולעבדו בכל לבבכם"
- איזהו עבודה שבלב זו תפלה. וע"כ ע"י
עבודת המזבח מתיקן פגם שבלבו שהוא בח"י
בעונדר.

אמנם, ביו"ח שנכנס הכהן לפני ולפנים
להזות, שזהו נגד הנקודה החבולה
שבלבו לפני ולפנים שם הוא בחו"י קודש
הקדושים ואין מגייע לשם החטא כלל, ע"כ אין
מזהן חדם אלא באוויר וא"צ ליגע בכפרות ממשום
שלא נגע החטא כלל לאוthon נקודה שבלב. וכן

של י"ד שהוא רצון العليון, אשר כנגדו יש
בכל א' מישראל נקודת הרצון המכוונת נגד
קוצו של י"ד בח"י רצון العليון – בנקודה זו
לא פגש, כי בעמקי פנימיות רצונו של היהודי
אינו רוצה לעבור את פי ה' ח"ו. וכך"א יש בו
נקודת חכוביה זו בעמקי לבבו, שהיא נקודת
היהדות שבקרכו אשר היא מורה מאברם
אכינו. וכן אמרו לפרש מ"ש "ועוד מעט
ואין רשות" – שבכל א' יש איזה ניצוץ מעט
שבו אין הוא רשות. וע"כ א"ח"ל שרי במלוקות
ל"ט, כי אחרי שמתknים הל"ט חלקיים ומגיעים
לחיל הארכבים א"צ להקלתו יותר, כי בחלק
זה לא רצח מעולם לעבור העברה. וזהו: מכין
ארתו עד שאומר רוצה אני – כלומר, שמכין
אותו עד שמנגעין לנקודה זו של רצון האמתי,
שע"ז אין ראוי להחלקו.

ונקודה זו היה בא"י יה"כ. שבר"ח אלול מתחילה ימי התשובה, ובארבעים יום שמר"ח אלול עד יה"כ מתנקנים אלו הארבעים חלקים שבhem פגס ע"י החטא. ובהגיא יה"כ מגיעים אל חלק הארבעים שהוא נקודת הרצון הפנימית, וזהו בא"י נעילה עניינו שהקב"ה מתיחיד ונועל עצמו עם כנסת ישראל – והיינו בכח"י קויצו של יו"ד שהוא נקודת הרצון העליון שכוננו יש בכל' א' מישראל נקודת הרצון בו"ל

וע"כ מכוונים ביו"כ "ונסלה לכל עדת בן" וגו' כי לכל העם בשגגה", ולכורה היאן אפשר לומר כך שהכל הי' בשגגה? אלא שביו"כ שהוא כנגד הנקודה הפנימית שבה לא הגיע הפגם כלל, נכון וראוי הוא לומר שהוא בשגגה כי בהח' זו הי' באמת בשגגה, שמדובר לא הסכימה פנימיות רצונו בעשיית החטא. וכן בקיים מצוה אשר עושה יהודי עם מחשבות פנויות, אבל מ"מ בפנימיות עמוקקי רצונו חפצנו לעשות רצון ה' ולא בשכיל שום פניה, והhidוע מעЛОמות מכך גוזה זו הנעלמת אף מעניין

ולכן הتورה שבסכתה [שנכתבה לפי פשוטות ושטויות העניין] אזהה להלכות מספר